

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 67

ГРУДЕНЬ • DEZEMBER 2015 • Nr. 23 (2931)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

ПАПА ВІДВІДАЄ УКРАЇНУ

20 листопада президент П. Порошенко повідомив, що папа Франциск прийняв запрошення відвідати Україну. На даний час немає інформації, коли саме такий довгожданий візит міг би відбутися. Після перемовин у Ватикані П. Порошенко написав: «Дуже зворушлива зустріч з папою Франциском. Він запевнив мене, що ніколи не забуває про Україну і молиться за мир в нашій державі. Я попросив Папу щодо завершення беатифікації митрополита Андрея Шептицького, а також розпочати цю процедуру щодо єпископа Степана Чміля, який був духовним наставником Папи в Аргентині. Запросив Його Святість відвідати Україну і Він запрошення прийняв». (А. Ф.)

С-на: president.gov.ua

— ХГ —

Святий Миколай, робота невідомого автора, зберігається в Митрополичих Палатах у Львові

Передріздвяна груднева пора спонукає нас задуматися над тим, які чесноти варто плекати в собі, щоб ми могли завжди розділяти радість наших сердець разом з Богом? Як відповідь на це запитання Церква подає нам приклади життя тих святих, які зуміли почути голос Бога і відважилися сміливо піти за Його покликом. Це апостол Андрій Первозваний, св. Миколай Чудотворець та св. Анна. Наслідуючи життя цих святих, можемо гідно приготуватися до народження Бога у своєму серці. Також, згадуючи діяльність цих преподобних лю-

дей на землі, маємо можливість переконаватися особисто, що Бог покликав до святості кожного з нас!

МУДРІСТЬ ЯК ОСНОВА ЖИТТЯ АНДРІЯ ПЕРВОЗВАННОГО

Цього апостола вважають садівничим християнства в Україні. 13 грудня Церква відзначає день його пам'яті. Святе Письмо розповідає нам, що він був простим рибалкою, та все ж це не завадило йому одним із перших почути голос Ісуса Христа і впевнено піти за Ним. «Другого дня знову стояв Йоан

МУДРІСТЬ. ДОБРОТА. ДОВІРА

Місяць грудень у особливий спосіб готує кожного християнина до народження Ісуса Христа. Адже – це час різдвяного посту, це той період у році, коли кожен із нас запитує: «Які дари можу приготувати для Господа, щоб Йому було затишно народитися та замешкати також і у яслах мого серця?». Подібно до того, як, запросивши якогось особливого гостя до свого будинку, стараємося якнайкраще приготуватися до його приходу, так само і в час різдвяного посту готуємо свою душу до народження Спасителя...

там, ще й двоє з його учнів. Угледівши ж Ісуса, який надходив, – мовив: «Ось Агнець Божий». Почули двоє учнів, як він оте сказав, та й пішли за Ісусом. Обернувся Ісус і, побачивши, що вони йдуть, мовив до них: «Чого шукаєте?». Ті ж Йому: «Равві, – що в перекладі означає: Учителю, – де перебуваєш?». Відрік Він їм: «Ходіть та подивіться». Пішли, отже, і побачили, де перебуває, і того дня залишилися в Нього... Андрій, брат Симона Петра, був одним із тих двох, що, почувши Йоана, пішли за Ним» (Йо. 1, 35–40). Як бачимо, апостол Андрій мав неабияку відвагу повністю довіритися Богові, якого ще не знав, адже став одним із перших з дванадцятьох учнів, покликаних Ісусом Христом. Саме тому життя Андрія Первозванного є для нас взірцем християнської мудрості, бо він одним із найперших зумів побачити та відчувати серцем, що Ісус Христос – це той обіцяний Месія.

Також апостол Андрій відзначається ще й тим, що приводить до Ісуса свого брата – Симона Петра, майбутнього Намісника Христової Церкви. «Зустрів він (апостол Андрій) спершу брата свого Симона й мовив до нього: «Ми знайшли Месію, – що у

перекладі означає: Христос». І привів його до Ісуса» (Йо. 1,41). Таким чином Андрій Первозваний довів нам своїм життям, що християни покликані ділитися своєю вірою з тими, хто ще не знає Христа. Цей апостол є для кожного з нас прикладом для наслідування, адже незважаючи на те, де ми працюємо чи вчимося, можемо свідчити про Христа на тому місці, де перебуваємо. Можливо, серед наших друзів ще є люди, які не знайомі з Ісусом. Тож не гаймо часу, розкажімо їм про Нього!

ДОБРОТА СВ. МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ РЯТУЄ СВІТ ДО СЬОГОДНІ

«Уважайте добре, щоб ви не чинили ваших добрих учинків перед людьми, які бачили б вас, а то не матимете нагороди в Отця вашого, що на небі... Ти ж, коли даєш милостиню, нехай твоя ліва рука не знає, що робить права» (Мт. 6, 1–4). Щоразу, коли читаю ці слова зі Святого Письма, завжди згадую собі життя св. Миколая Мирлікійського Чудотворця. Саме цей святий – улюбленець дітей усього світу, а також батько сиріт та вбогих – доводить нам ще й сьогодні, що доброта може змінити світ.

Продовження на 2 стор. ►

Орден Свободи

«В Україні відбуваються ті процеси, які можуть підживити стару Європу. Українці безперечно стануть основою для відродження нової Європи, так само як вони колись відродили Канаду. Без українців з їх цінностями Євросоюз буде стояти на одній нозі.» Це погляд американського фінансиста та мецената Джорджа Сороса, який після вербальної підтримки України тепер пішов далі – почав інвестувати в Україну. Це сигнал – для світу бізнесу і політики. **Пишемо про це на сторінці 7.**

МУДРІСТЬ. ДОБРОТА. ДОВІРА

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

«Дійсно, події його життя були прості, християнські. Його життя було сповнене любові до Христа, до Його Церкви і з цією любов'ю він служив ближнім, цілковито віддаючи себе. Роздаючи майно, не був прив'язаний до земного. Збирав майно небесне так, як говорив Ісус, щоб скласти собі скарби на небі, а не на землі. Тому дякуймо Господеві за це прекрасне життя св. Миколая!» – такими правдивими словами описав світлі діла Чудотворця владика Йосиф Мілян. А й справді, земна діяльність милосердного добродійника Миколая – це істинне свідчення безмежної любові до Бога та ближнього.

Особливість святого Чудотворця полягає ще й у тому, що Миколай і сьогодні творить чудеса, але не варто забувати, що цей святий завжди шукає для себе помічників на землі. Він хоче, щоб ми допомагали йому не лише один раз на рік, 19 грудня, відвідавши з подарунками діток у дитячих будин-

ках (хоча це, безумовно, дуже важливо). Але впродовж цілого свого життя Миколай ніколи не забував про людей, які потребують допомоги, про тих, котрих відкинув світ. Чудотворець допомагав всім невтомною добротою, він поширював свідчення про Христа постійно, не лише один раз на рік. Отож у св. Миколая ми можемо вчитися бути завжди пильними та чуйними до потреб своїх ближніх.

Також завдяки цьому святому маємо змогу зрозуміти, наскільки важливими є у нашому житті вчинки милосердя, наскільки приємними вони є в очах Бога. Адже св. Іван Золотоустий каже: «Велике діло – милостиня. Полюбим її. Вона не має нічого собі рівного. Вона може змити гріхи й охоронити від засуду. Ти мовчиш, а вона стоїть і тебе охороняє. Що більше, тоді, як ти мовчиш, тисячі уст дякують за тебе!».

Скільки сьогодні у світі є таких людей, які потребують нашого милосердя та доброти! Адже завжди поміж нас

живуть люди, які шукають Бога. Тож не втрачаймо нагоду показати їм, яким добрим є Господь, так, як це завжди робив св. Миколай Чудотворець.

ДОВІРА СВ. АННИ ДО БОГА ПОДАРУВАЛА СВІТОВІ СПАСІННЯ

22 грудня ми святкуватимемо свято зачаття св. Анною Пресвятої Богородиці. Уявімо собі сьогодні хоча би на мить, як було важко цій простій жінці з єврейського народу, адже кілька десяти років усі вважали ганьбою її бездітність. Та все ж св. Анна витривало молилась і вірить... Вона знає, що Бог її не покинув, жінка переконана, що Він здійснить чудо. Подружжя Йоакима і Анни не впало духом, ні на мить не захиталося у своїй вірі. І Бог благословляє їхнє прохання – Ангел Господній звіщає сім'ї про зачаття доньки, яка благословить увесь людський рід.

Безперечно, довготривала молитва св. Анни – це приклад безмежної довіри до Бога для кожного християнина. Її життя дає нам зрозуміти, що у Господа не бу-

ває безвихідних ситуацій. Адже Бог завжди чекає на те, щоб здійснювати чуда і у нашому житті, достатньо лише дозволити Йому це зробити, варто довіритися Йому повністю. Бачимо, що Творець не просто винагороджує св. Анну за її довіру, Він дарує їй найдорожче: сім'я народжує Богородицю. Але вражає тут ще й інший факт. Навіть на цьому безмежна довіра Йоакима та Анни до Господа не закінчується, адже єдину люблену дитину, яку батьки так довго чекали, вони віддають на Службу Богові у єрусалимський храм. Бо розуміють, що Господь приготував для маленької Марії якусь особливу місію, і не перешкоджають цьому.

Життя святих Йоакима і Анни є особливо повчальним для батьків. Адже це подружжя добре усвідомлює, що їхня дитина є власністю Бога. Для кожної своєї дитини Бог приготував якийсь план у житті. Батьки не повинні боятися довірити Богові життя своєї дитини, як це зробили Йоаким і Анна. Навіть якщо батьки не зовсім погоджуються з Божим задумом стосовно життя їхньої

дитини, навіть якщо цей задум для них неприйнятний, ніколи не варто забувати, що Йоаким і Анна, довіривши Богові життя Марії, подарували світові Божу Матір.

Глибока віра св. Анни завжди нагадує нам, що у Бога немає неможливого. Ми також з кожним днем можемо вчитися довіряти Господеві так сильно, як це робили батьки Богородиці. Не варто ніколи забувати про те, що лише безмежна довіра до Бога може подарувати нам чудо!

Життя святих, про яких Церква згадує у грудні – апостола Андрія Первозванного, св. Миколая Чудотворця та св. Анни неначе дає нам підказку у час різдвяного посту про те, які дари можемо принести новонародженому Ісусу Христу. Тому маємо унікальну нагоду прийти до Божого вертепу з мудрістю, добротою і довірою, наслідуючи діяльність вищезгаданих святих та прохаючи у них заступництва та допомоги. Не забуваймо, що наші небесні друзі завжди готові нам допомогти у будь-яких світлих намірах!

**Галина Адрусів,
«З любов'ю у світ»**

З Катехизму УГКЦ

Понеділок присвячено «другому дню» сотворення, коли Бог виокремив у творінні небо: «І назвав Бог твердь – небо» (Бут. 1, 8), мешканцями якого є ангели. Подібно, як ангели уособлюють невидиме творіння, люди уособлюють видиме творіння. Серед людей же, за словом Христа, не було більшого понад Йоана Хрестителя. Його особі присвячено *вівторок*. Середу Церква присвячує животворящому хрестові Господньому, згадуючи, як через «жадобу насолоди» людину було прогнано з раю і «дерево непослуху» зродило світові смерть, а «хресне дерево» Христа повернуло життя і дарувало нетлінність. Для спасіння людства Отець посилає у світ Свого Сина, «що народився від жінки» (Гл. 4, 4). Тому середа також присвячена Пресвятій Богоматері. Воплочений Син Божий, Ісус Христос, засновує Свою Церкву на апостолах, яких посилає у світ: «Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас» (Йо. 20, 21). Пастирську турботу Церкви про людей уособлює святий Миколай Чудотворець, архієпископ Мирлікійський. Саме тому *четвер* присвячено апостолам і святому Миколаєві. (561)

НАВЕРТАЮСЯ. ПО КІЛЬКА РАЗІВ ЩОДНЯ

Навернення, повернення чи привернення?

Щодня запитую себе про те, що відбувається з моїм життям. Однак найщасливіший я тоді, коли відвертаюся – в сторону Бога.

У моїй вірі є чимало істин, що їх я сприймаю як об'явлені. Тобто такі, яких я не до кінця розумію, не до кінця знаю, як вони звершуються; вони бувають узагалі чужі моїй свідомості, але, вірний ученню Церкви, я приймаю їх серцем. Багато з цих істин не вимагають пояснення. Особливо коли вони діються поміж Богом і людиною. Розвиток таких ситуацій тоді диктований виключно

любов'ю, а кожен з нас такий інакший... Любов, якою Бог нас обдаровує, це не явище, яке можна класифікувати. Оскільки кожного з нас Бог любить винятково, і кожного з нас – найбільше на світі. Для людини це нелогічно, бо вона на це не спроможна; але Бог саме тому це може, що Він – Бог, і Його «вистачає на всіх і на кожного». Зіткнувшись з такою могутністю, я припиняю всі свої розумування. Тим не менше, на підставі власного досвіду можу розповісти, як Бог любить мене.

Істиною, яку я визнаю, але якої не розумію, є факт, що людина мусить навертатися протягом цілого життя. Це не якийсь максимально високий рівень, зарезервований для святих. Це рівень абсолютно основоположний

для кожного, хто вірує в Ісуса. У моєму житті справжнє навернення розпочалося допіру тоді, як я не визначив Богові часу зустрічі, а дозволив діяти Його благодаті, коли Він її на мене виливає. Божа благодать плине широким струменем невинно, отож і навернення має бути невинним.

ЯК ЦЕ РОБИТИ?

Можна навертатися, як із далекої дороги, раз на рік. Повертатися з місця, де спочив на лавах, що кілька місяців. Можна повертати свою систему цінностей щонеділі, коли під час Святої Літургії я знаходжу відпочинок від споживацького середовища, яке оточує мене решту тижня. Ось тільки це виглядає, як шлях марнотратного сина. Час від часу я прихо-

джу по «підживлення» благодаттю і йду розтринькати її. Тобто вирішую я все сам, ага, – ось тільки мої проблеми ми з Богом потім вирішуємо спільно... Бо я не примножую отриманих талантів. Будую все життя на подаянні без повернення, або, в найкращому разі, повертаю його як безвідсотковий кредит: рівно скільки отримав. Всередині себе то я ж знаю, що рахунок Божого милосердя – невичерпний; проте хороший батько – не тільки щедрий, а ще й справедливий.

Я би збочив на погану стежку, якби заявив тут, що маю навернутися, змінюючи працю, середовище, людей... Знову – я сам. Тим часом справжнє навернення, це щоденне запрошування Бога-Отця до свого життя, у кожному його мить. Це відвер-

нення. Оскільки, ухвалюючи щодня сотні рішень, великих і дрібненьких, я щодня маю змогу в певну мить відвернутися у бік хреста, що висить на стіні (а тим більше – в бік хреста у моєму серці). Він має там бути. Я відвертаюся від поточної справи й запитую: а Ти що би зробив? Як примножити багатство любові, яке Ти мені дав?

Найважливіше – аби не примножувати його тільки для себе. Це предивний дар, який ми примножуємо, роздаючи. А коли не даруємо його нікому, то стаємо духовними п'явками. Людина, яка сповідує свою віру в Христа Спасителя, не може ходити пригноблена, розпачлива, безнадійно сумна! І не тільки тому, що так говорить папа Франциск. До нього це багато хто казав...

Продовження на 3 стор. ►

НАВЕРТАЮСЯ. ПО КІЛЬКА РАЗІВ ЩОДНЯ

▼ Продовження. Початок на 2 стор.

Суть справи в тому, що, не ділячись бодай тією крихтою, яку в собі усвідомлюємо, ми починаємо всотувати, а не видавати назовні. Ми, як губка, вбираємо в себе увагу й тепло інших, висмоктуюмо людей довкола себе, заражаємо їх своїм «від'ємним сальдо». Позиція, «дані» християнина у цьому світі такі: довкола мене повсюди оточує світ, який потребує мого радісного свідчення життям. Щоденні рішення – це шанс бути ближче до цього світу, смиренно прийняти істину: я щодня так близько і вночі ще так далеко від Тебе, Господи...

Люди загалом знають цю думку і навіть погоджуються з нею, але спотикаються на тому, як саме жити радістю. Бо ж надовго наших сил не вистачить. Так, це чиста правда. Наших сил надовго не вистачить, можна перегоріти від зусиль бути радісним. Однак суть справи не в тому, щоби – знову ж – я сам вирішував бути радісним. Повернувшись серцем до Бога, я завжди отримую радість. Бо радість завжди виникає від зустрічі з Ним. Якщо когось забракло радості у життєвому свідченні, нехай не впадає в розпач, а обстежить себе зсередини: на яку радість він «зробив ставку»? На свої емоційні сили (яких завжди замало перед лицем цілого

світу), чи на радість від присутності Бога у світі й у нашому житті? Це дуже просто. І не вимагає спеціальних медитацій, опанування надскладних технік або неймовірного зусилля на щодень.

У моєму житті навернення – це щось так само очевидне, як щоденна їжа, зустрічі з людьми, дихання. Справжнього себе я знаходжу в тиші поміж собою та хрестом. Так, як на Голготі, де більше свідчення світові дала Марія біля підніжжя Хреста, аніж сотні свідків Великої П'ятниці на вулицях Єрусалиму. Не применшую свідчень нікого з тих, хто пізнав Бога в інший спосіб. Це – наші зустрічі, Мойсей біля вогняного куща, Павло, кинутий на землю, наші зіткнення у знебоженому оточенні. Далі нас веде дорога, на якій ми вже не самі. Предивний Бог, один у трьох Особах. Той, Кого ми зустрічаємо як Ісуса і з яким потім ідемо, натхнені міццю Його Духа. Той, Хто є нашою Метою – Добрий Отець. Ісус Христос, Бог і людина, розп'ятий, катований, похований, воскреслий, переображений: наш товариш, у чий очі ми завжди можемо поглянути, побачивши себе оточеними любов'ю.

А хто би казав, що «все це добре, тільки не спрацьовує, хоча й страшно побожне», – той, певно, просто почитав і не виконав. Прочитав, що Бога треба прикликати у кожну ситуацію, але не зробив цього... ну, бо забув... чи незручно... чи якось так це дивно... Це, може, й дивно – напругу звертатися до самого Бога. Але як інакше бути віруючим?

Шимон М. Жисько, «CREDO»

Думи мої...

ЦЕРКВА ПЕРЕБУВАЄ В СЕРЬОЗНІЙ КРИЗІ. ЗАВДЯКИ НАМ

Господи, Твоя Церква часто схожа на човен, що потопляє; човен, що з кожного боку набирає воду. На Твоєму полі ми бачимо більше бур'янів, аніж пшениці; забруднений одяг і обличчя Твоїєї Церкви бентежать нас. Але ж це ми самі їх забруднили! Це ми зраджуємо Тебе знову і знову після всіх наших високих слів і широких жестів. Помилуй свою Церкву!

Кардинал Йосиф Ратцингер, «Роздуми на Страсну П'ятницю»

ЩО ТАКЕ КОЛЯДА ТА ЗВІДКІЛЬ ЇЇ НАЗВА?

Сонце і місяць для наших предків були теж богами, Богасонце називали Ладо, і в його честь кожного року святкували великі празники-свята. Перше свято в його честь припадало тоді, коли сонце починало «набирати сили і перемагати ніч», тобто як день починав збільшуватися, ніч – зменшуватися. Цей час припадає на кінець грудня. Це свято називали «Ко-Ладу». З цього слова і пішла назва коляда.

Це свято святкували наші предки дуже урочисто і весело. Накривали стіл, світили світло, клали на стіл калачі та пшеницю з маком і медом (кутю). У куті кімнати ставили сніп пшениці. Коли вже все було приготоване, засідали за стіл, гостилися та бавилися. Жерці (поганські священики бога Лада) збирали парубків, ходили з образом дикої кози від хати до хати і співали пісні в честь Лада, тобто колядували, дика коза символізувала поворот сонця на шлях знаку Козорога.

До обрядових пісень колядничого циклу належать і щедрівки. У давнині, з приводу «Щедрого вечора» (багатого вечора), парубки, обходячи хати, оспівували обрядове посівання і цьому бажали господареві та його родині всякого добра. Багато з цих пісень і поганських звичаїв збереглося у нашому народі по сьогоднішній день.

З приходом Христової віри

У стародавні часи наші предки жили в поганстві, тобто визнавали у своїх віруваннях стільки богів, скільки, згідно їхньої думки, виявляли своє існування в об'явленнях природи. Так бога громів називали Перуном (ми до сьогодні в часі громовиці говоримо «б'ють перуни»), бога добра – Дажбогом, бога вітрів – Стрибогом і так далі.

наш нарід почав забувати поганські коляди, а на їхнє місце поширювати християнські колядки, в яких звеличував Різдво Ісуса Христа. А в земдрівках українці доповнили їх зміст формулою молитовно-бажального звернення до Бога, Божого Сина, Пречистої Матері чи святих угодників: «А в полі, полі плужок ходить, а за тим плужком сам Бог ходить, Мати Божа їсти носить, Бога просить: а вроди, Боже, жито-пшеницю».

Такі колядки або щедрівки весь український нарід співає

не тільки на українських землях, але й по всьому світі, де він живе. Їх ми називаємо церковними колядами, і співаємо по церквах, і по домах. Їх ми колядуємо не тільки у своїй хаті, але з ними загощуємо в час Різдва до нашої рідні, наших сусідів і знайомих. Ці колядки гомонять з глибини душі кожного українця. Коли прийдуть колядники під вікна або в хату, то кажуть: «Чи дозволите, пане господарю, заколядувати, цей дім розвеселити, Ірода засмутити?». Господар відповідає: «Просимо, колядуйте!». Коли колядники відколядують, то кажуть: «Бувай здоров, пане господарю, ти сам собою, з діточками і жоною. Судив Бог діждати, суди, Боже, провести з миром-добром, у доброму здоров'ю майбутнього року діждати!». Коли отримають винагороду за коляду, то кажуть: «Пішли вам, Боже, здоров'я у ваш дім, на родиноньку, щастя у дворі, на худібоньку! На родиноньку – на багату, на худібоньку – на рогату».

Колядників у нас вітають всюди радо та щиро, їх сердечно гостять та щедро обдаровують.

У нашому народі є звичай, що колядники проводять збірки пожертв на добру мету, як наприклад на Церкву, українські добродійні чи культурні товариства, чи на загальні національні потреби.

Подано за «Світлом»

ДОВІЧНА СТИПЕНДІЯ БАТЬКАМ ЖИЗНЕВСЬКОГО

Президент П. Порошенко підписав указ про заснування довічної стипендії батькам Лицаря Небесної Сотні, громадянина Білорусі, Михайла Жизневського.

Таку заяву Порошенко зробив під час зустрічі з родинами героїв Небесної Сотні 21 листопада, у другу річницю початку Революції Гідності. «Всією країною шириться рух за вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні. Побудовано велику кількість пам'ятників, перейменовуються вулиці», сказав зокрема Президент. На зустрічі виступив голова громадської організації «Родина Героїв Небесної Сотні» І. Гурик, який розповів про проблеми. «Для нас Революція Гідності завершиться тоді, коли ми досягнемо ідеалів Майдану, а це повага до людини, демократія, прозоре правління, справедлива влада, правосуддя». Також учасники зібрання закликали президента України прискорити позбавлення суддів недоторканності і права відпускати злочинців під заставу (ці питання може вирішити лише парламент-Ред.). (Інтерфакс-Україна)

УГОДУ ПРО АСОЦІАЦІЮ З УКРАЇНОЮ РАТИФІКУВАЛИ ВСІ КРАЇНИ ЄС

Бельгія стала останньою країною, яка остаточно ратифікувала Угоду про Асоціацію Євросоюзу з Україною, і тепер цю Угоду ратифіковано всіма країнами ЄС. У Бельгії ратифікація проходить не тільки у федеральному парламенті, але й у регіональних парламентах, і парламент столичного регіону – Брюссельського – залишався останнім, який мав ратифікувати Угоду. Угоду про асоціацію для повного набуття чинності мають ратифікувати всі країни-члени ЄС – 28. У жовтні її ратифікував парламент Кіпру, а в листопаді – парламенти Греції і Бельгії. Скептики прогнозували, що процес триватиме до трьох років, тимчасом все завершилося за рік з лишнім. Нещодавно президент П. Порошенко повідомив, що Угода запрацює з Нового Року. (Форбс-Україна, А. Ф.)

ІДІЛ ОБ'ЄДНУЄ ХРИСТІЯН

«ІДІЛ сприяла, як ніхто інший за останні дві тисячі років, об'єднанню християн на Близькому Сході», – вважає 26-річний о. Даніель Алххарі, який працює в таборі для біженців в Ербілі в Іраку, і додає: «Для ісламістів християнин – це християнин. Одне і те ж саме трактування фундаменталістів єднає наші різні традиції». Отець Алххарі належить до Халдейської Церкви і працює на парафії в столиці Курдистану, що складається з 800 християнських біженців, де вірні РКЦ, Церкви Ассирійської і Халдейської відправляють Літургію в цьому ж будинку. Однак, – за словами о. Алххарі, – зрештою, це не спільний ворог єднає східних християн, але одна особа, тому що «всі Церкви повинні бути об'єднані в особі Ісуса Христа». (Радіо Ватикан)

НОВИЙ ХРАМ У ЖИТОМИРІ

Патріарх Святослав освятив новозбудований Свято-Введенський храм при жіночому монастирі ЧСВВ у Житомирі. «Ми сьогодні просили у Господа Бога, аби цей храм став пристанищем знедолених і

лічницю усіх недужих. Сьогодні тут Господь Бог, як той самарянин, про якого чуємо в Євангелії, прийшов до нас: зболених, поранених, до наших життєвих доріг, прийшов, щоб нас з вами обдарувати ласкою свого милосердя. І так завжди складалося в історії нашого народу, і так склалося два роки тому на початку Революції Гідності... Куди побігла наша молодь, рятуючись від розбійників? До Божого храму, до монастиря, бо там є осердя Божої любові і Його милосердя. Ми просили в Господа Бога, аби цей престол, який ми освятили, був джерелом цього лікування», – сказав зокрема Блаженніший. (Катлицький Оглядач)

Недавнє відкриття меморіалу Голодомору у Вашингтоні стало важливою подією в історії української нації. Природно, це знову поновило багато дискусій про трагедію, яка відбулася понад вісімдесят років тому, зокрема про те, скільки було жертв Голодомору.

Росіяни знову поширили дезінформацію, наполягаючи, що Голодомор не був геноцидом. Однак це питання було рішуче визначене вже раніше. І це незважаючи на російську наполегливу пропаганду і відволікання та деяке міжнародне небажання визнати геноцидний характер Голодомору заспокоїливими урядами. Серед них, на жаль та ганьбу, є нинішня адміністрація президента Барака Обами, який звертається у всіх щорічних прокламаціях до Голодомору, як до великої трагедії, злочину проти людяності і т.д., але не геноциду. Ці прокламації не тільки ображають живих українців, але висловлюють неповагу до висновків комісії Конгресу США з 1980-х років про голод в Україні, а також сесії в Конгресі США і в офісі президента Сполучених Штатів в 2006 році.

Закон, який дозволив будівництво вищезгаданого меморіалу Голодомору, був введений конгресменом-демократом Сандером Левіном з Мічигану, він отримав підтримку обох партій та був підписаний президентом Джорджем Бушем. Цей закон відносився до Голодомору як до геноциду. Майже двадцять країн, союзників США, визнали Голодомор геноцидом.

Нелогічним питанням, але яке часто піднімається, є число жертв. Це питання є одночасно і проблематичним і, ймовірно, не має більшого значення в оцінці Голодомору, та воно

ПЕРЕРАХУНОК ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

Праворуч люди, які залишають село на Харківщині в пошуку їжі в місті, світлина А. Вінербергера з колекції кардинала Т. Інніцира, 1933 рік; ліворуч — скульптура дівчинки з колосками в руках — фрагмент Меморіалу Жертв Голодомору в Києві, світлин В. Чорній

продовжує бути предметом відволікання. Воно також залишається предметом для дискусій для деяких вчених з благими намірами — заради історичної правди. Справа в тому, що порохувати точно проблематично через погано збережені і навмисно спотворені записи. Але не має значення, чи померло чотири мільйони, чи десять мільйонів — Голодомор залишається однією з найбільших в історії трагедій, геноцидів та злочинів проти людяності.

Британський історик Роберт Конквест ще до викінчення Союзу і відкриття радянських архівів, у своїх дослідженнях під назвою «Жнива скорботи» оцінив загальне число жертв від голоду 1932–33 рр. на 7 мільйонів, з яких 6 млн українців. Крім того, він нарахував 4 мільйони смертей в межах СРСР в 1930–37 рр. в результаті «розкуркулення»: «Українці були розглянуті як основні супротивники «розкуркулення». Близько 80% з цих 4 млн були українцями, що буде означати, що в 1930–37 рр. більш 9 млн українців загинули від голо-

ду та «розкуркулення»». Різницю між смертю від голоду і смертю від «розкуркулення» важко визначити.

У своїй доповіді Конгресу Сполучених Штатів, прийнятої і представленої в 1988 році, комісія Конгресу з Голоду в Україні встановила, що кількість українських жертв, широко варіювалася, але з високим рівнем точності становила більш 8 млн. Джеймс Мейс, виконавчий директор комісії Конгресу, написав раніше про 7,5 млн жертв, але сказав: «Насправді, ця цифра цілком може бути вища».

Міжнародна Комісія з Розслідування Голодомору 1932/33 рр. в Україні, скликана Світовим Конгресом Вільних Українців, у своїй доповіді 1990 р. прийшла до висновку, що число жертв в Україні становить, принаймні 4,5 млн чоловік та приблизно три мільйони за межами України, таким чином, принаймні, 7,5 млн людей. Висновки Комісії базувались на двох переписах населення в СРСР (1926 та 1939 року).

Всі ці визначення були

зроблені до розпаду СРСР і доступу до советських архівів в Москві. Доступ виявив ще один перепис, той, який був зроблений в 1937 році. Цей перепис свідчив про такі кричущі втрати життя через голод, що Сталін був пригнічений результатом і відповідальні посадові особи були оперативно арештовані і страчені.

У кожному разі, перепис 1926 р., щодо якого не було ніяких суперечок, з'ясував, що в 1926 році загальна чисельність населення СРСР було 147 млн, серед них 31 млн українців і 116 млн не українців. Перепис 1939 року, який був санкціонований офіційно, точно показав загальне населення СРСР на 170,5 млн осіб, з них 28 млн українців і 142,5 млн, що не є українцями. Це показало, що українське населення насправді зменшилося на три мільйони протягом цього періоду, а населення, яке не є українцями зросло на 26,5 мільйонів або на 23%, тобто якщо цей приріст застосовувати до українців, то це означало би, що в 1939

році повинно було бути 38 мільйонів українців. Таким чином, виявилось, що українське населення втратило десять мільйонів з поправкою на ненароджених дітей.

Поява перепису населення 1937 р. (проводився у січні) мала важливе значення. Він підтвердив вищевказані результати і зробив зниження українського населення ще більш різким. Може бути, що навіть більш важливо, він відображав більш безпосередньо втрати через голод, так як він був ближчим за часом до Голодомору і на відміну від перепису 1939 р. не відображав додаткові втрати, понесені під час чисток, які були розпочаті тільки 1937 року. Відповідно до цього перепису, число українців в межах СРСР в 1937 році було 26,4 мільйона, що майже на 5 мільйонів менше, ніж в 1926 році, що, само по собі, просто приголомшує. У поєднанні з тим, що нормальні темпи зростання не-українців в СРСР з 1926 р. по 1937 р. були 17%, українців повинно було налічено 36,5 мільйонів. **Висновок:** між 1926 і 1937 рр. українське населення на території СРСР зменшилося на 10,1 млн. Це був прямий і непрямий результат голоду і політики, яку Р. Конквест називає «розкуркулення». Природно, що в оцінці числа реальних втрат поправку має бути зроблено ще раз для дітей, ненароджених у жертв.

На закінчення: будь-яка спроба пояснити з упевненістю кількість жертв Голодомору є помилковою. Висновок має бути такий: кількість українських жертв Голодомору в СРСР, звичайно, більше ніж чотири і, ймовірно, менше, ніж десять мільйонів. Незалежно від того, яку кількість жертв приймаємо, Великий Голод 1932–33 років був штучно створеним геноцидом українського народу і одним з найбільших злочинів проти людяності в історії.

Аскольд С. Лозинський

НОРВЕЖЕЦЬ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Фрітьйоф Нансен (Fridtjof Nansen) мав унікальний талант любити й шанувати живих людей. Мужній дослідник Арктики, видатний дипломат, який переймався долею українського народу.

Народився 10 жовтня 1861 р. в родині юриста у місті Християнія (згодом Осло), проживав у невеликому маєткові Сторе-Френ королівства Норвегії. Малим любив бігати на лещатах.

Школярем долав по 12 кілометрів щоденно. З того часу Нансен полюбив холод, який вважав корисним для здоров'я; його кабінет ніколи не опалювався. У 18 років Нансен установив сві-

товий рекорд у бігові на ковзанах на одну милю. Дванадцять років поспіль виграв чемпіонат Норвегії з лещатарського кросу.

Мав бездоганні знання англійської (щоб читати Байрона), німецької та французької, пізніше вивчив гренландську. Найвідоміша його книга – «Життя ескімосів» (1892 р.). Став доктором зоології та професором океанографії. Скан-

дальний захист докторської дисертації Нансена відбувся за 4 дні до відправки експедиції 28 квітня 1888 р. Зрештою опонент заявив: «Практично навряд чи можна сподіватися, що молодий чоловік повернеться з походу живим, і якщо він буде щасливішим від того, що отримає перед від'їздом ступінь доктора, так чому б не дати йому?».

Продовження на 5 стор. ►

НОРВЕЖЕЦЬ ТИСЯЧОЛІТТЯ

▼ Продовження. Початок на 4 стор.

Всесвітньо відомим Ф. Нансен став у 1888 р. після переходу на лещатах через Гренландію, а також у 1893–1896 рр., під час арктичної експедиції. Спочатку І світової війни 1914–1918 рр. Ф. Нансен – верховний комісар Ліги Націй у справах військовополонених. Після закінчення війни сприяв поверненню військовополонених додому. Багатьох українців врятував «нансенівський паспорт».

З 1921 він став одним з організаторів Міжнародної Комісії Допомоги Потерпілим

від Голоду. У 1922 р. Ф. Нансен отримав Нобелівську Премію Миру «за багаторічні зусилля з надання допомоги беззахисним». Створив Фонд Нансена, до якого вклав власну Нобелівську Премію і точно таку ж суму своїх гонорарів.

28 січня 1923 р., як верховний комісар Міжнародного Червоного Хреста, Ф. Нансен приїхав до Харкова. Його ім'я було загальновідомим. Місія Ф. Нансена організовувала посилки для залізничних службовців Харкова, відкрила дитячий будинок, де виховувалися 85 сиріт, підтри-

мувала роботу студентських їдалень тощо. Про свої наміри він заявив так: «По-перше, необхідно надати допомогу потерпілим від голоду, а також допомогти селянам відбудувати своє господарство, щоб вони спокійно зустріли майбутнє. Друге завдання – сприяти підвищенню культурного рівня країни, якій належить велике майбутнє. Необхідно допомогти студентам продовжувати навчання, вчителям – вести педагогічну практику. Пам'ятатимемо, що для цієї мети нам необхідна не тільки їжа, але й книга. На нас лежить великий обов'язок навчити європейські країни взаємної довіри».

Місія Нансена заснувала багато дитячих будинків, називалися вони однаково: «Дитячий будинок ім. Нансена», там виховувалися діти від 4 до 15 років, підібрані на вулицях. До України переводилася велика кількість сільгосптехніки, дієтичних харчових продуктів, на гроші Фонду Нансена в Україні засновані два дослідних господарства. Завдяки заходам Ф. Нансена в Росії й Україні були врятовані від голодної смерті більше 6 мільйонів 400 тисяч дітей і 800 тисяч дорослих. На знак пошани скульптор Олександр Табатчиков створив погруддя великого норвежця (1962).

Останні два роки життя Нансена долала мерцальна аритмія та флебіт, але він продовжував активне життя. 13 травня 1930 р. на веранді власного будинку його серце зупинилося.

Анатоль Франс (французький письменник, лауреат Нобелівської Премії з літератури за 1921 рік) стверджував, що за всю історію нашої планети не було серед людей особистості, котра реально зробила б стільки корисного, доброго і шляхетного, скільки зробив Ф. Нансен. 2000 року співвітчизники проголосили його Норвежцем Тисячоліття.

Ганна Черкаська, краснавець, вчитель

Українці в Німеччині

СЛІДАМИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ В РАШТАТІ

Щорічно, 1 листопада, на цвинтарі біля пам'ятника «СИНАМ УКРАЇНИ – ЇХ ЗЕМЛЯКИ» українська греко-католицька парафія св. Йосафата Архiepіскопа Полоцького проводить поминальні богослуження.

Під час І світової війни в 1915–1918 роках у Раштаті (поблизу Страсбурга) був табір полонених (до 15000 осіб) російської армії у Німеччині. Союз Визволення України домігся, щоб українців розміщували окремо, організував інтенсивну роботу над їх національним освідомленням. В часі берестейських мирних переговорів німецька влада дала дозвіл на організування українських військових відділів із полонених. В полови-

ні лютого 1918 р. з Раштату вислано на Волинь сформований тут піхотний полк, який увійшов у Синю Дивізію. У квітні її перенесено до Києва.

У таборі проводилася багатогранна національно-культурна робота. Відомий український скульптор, професор Михайло Парашук, організував у таборі в Раштаті майстерню. Тут був зроблений видатний мистецький твір – український пам'ятник. Пам'ятник має

три постаті. У центрі жінка з дитиною: Мати-Україна – матір захисників Вітчизни і дбайлива господиня, по боках два українські вояки: батько і син в українських одностроях зі зброєю на варті, вони захищають Батьківщину. Усі три постаті мають типові українські риси (жінка з заплетеною косою на голові). На копулі скульптури викарбовано «СИНАМ УКРАЇНИ – ЇХ ЗЕМЛЯКИ», а на цоколі «DAS UKRAINISCHE EHRENMAL» (Український Меморіал).

Він стояв при вході до табору. Після закриття табору німецька влада перенесла пам'ятник на головний цвинтар міста Раштату поряд з німецькими військо-

вими гробами. Відкриття пам'ятника відбулось у жовтні 1918 р. з великою достойністю з райхсканцлером принцом Макс фон Баден. Влада і нині опікується ним, а також цвинтаром у найближчому селі Нідербюль. Тут поставили стандартні військові гранітні надгробники з написами по три імена з обох сторін, зберегли центральну фігуру з написом (в перекладі з німецької):

«Тут спочивають померлі в лазареті російського табору українські військовополонені 1915–1917». На державні свята місто прикрашає монумент вінком з лентою.

Парох парафії св. Йосафата Арх. Полоцького, о. Петро Свідрун, співпрацює з місцевою владою, а також Генеральним Консульством України у Мюнхені в справі опіки цієї пам'ятки і цвинтаря.

Для «ХГ» др. Василь Блащак

...А ПРАПОР ТАКИ БУДЕ ВІЧНИМ!

Щорічні відвідини могил молодих українців на цвинтарі Шонрам біля Лауфен вже стали доброю традицією для членів громади Мюнхена та Зальцбургу, які їдуть сюди кожного листопада вже понад десять років. В тих, які вперше відвідують це місце, залишаються зворушливі враження від цього затишного куточка баварського лісу.

Кожну першу неділю після католицького свята «Всіх Святих» чисельно збираються жителі сусідніх німецьких сіл, щоб урочисто відправити панахиду та пом'янути невинних жертв II світової війни. Тут, на цьому місці, з 1945 року спочивають 54 україн-

ці і один грек. Молоді люди, яких, як і мільйони інших, доля закинула далеко від рідного дому на примусові роботи. Працювали вони на фабриці виробництва амуніції, яка знаходилась неподалік німецько-австрійської границі.

Цьогорічні відвідини були

особливими. Вперше за ці роки зустрів нас триметровий український прапор край дороги. До цього часу стоя-

ла лише таблиця-вказівник німецькою мовою, що тут, в глибині лісу, знаходиться український цвинтар. Це було

так несподівано, що в мить кожному з нас стало тепло на душі.

Продовження на 6 стор. ►

...А ПРАПОР ТАКИ БУДЕ ВІЧНИМ!

▼ Продовження. Початок на 5 стор.

Відправлена спільна традиційна панахида у супроводі духової капели села Леобендорфу завжди навіває меланхолію. Цього року вперше служив о. Віталій Микитин, душпастир для вірних візантійського обряду в Зальцбурзі, який своїм змістовним словом дав кожному з присутніх можливість

застановитись над тим, чому ми сюди прибули, і чого кожен з нас може особисто навчитись. Як і в останніх роках, з нами були представники Генерального Консульства України в Мюнхені. Цього року із словом виступив Консул Олександр Антоношин. Особливо треба згадати про офіційне при-

буття представника новоствореної дахової організації Німеччини (2012 р.), голови правління Об'єднання Українських Організацій Німеччини (ОУОН) пані Лесі Шрамко, яка поклала вінок та виступила з привітальним словом. Для німецьких організаторів та присутніх це було гідним свідченням згуртованості українців.

Найбільш закарбованим в пам'яті моментом цієї неділі залишиться освячення прапора і виконання націо-

нального гімну, здається чи не вперше на цьому місці.

Вдалих і незабутніх цього горічний захід, до якого доклалося багато рук. Щорічно жіноцтво організовує людей, транспорт, як рівнож проводить грошову збірку в мюнхенській громаді для покриття коштів на вінок та інших видатків. Тут варто подякувати нашим парафіянам за їхню жертвовність, яку вони проявляють також під час проведення акцій збору коштів для допомоги Україні.

Але особливу подяку треба скласти пані Ользі Захарків, довголітній членкині Об'єднання Українських Жінок та мюнхенської громади. Завдяки її наполегливості, а може радше передбачливості, вона подбала, щоб німецьке правління містечка Лауфен установило український державний прапор, який майорітиме на цьому клаптику землі в пам'ять про невинних українських жертв.

Для «ХГ» Марія Ковалишин

— ХГ —

Рік Митрополита Андрія Шептицького

25 вересня у Нюрнберзі в українській домівці та 26 вересня у Мюнхені в парафіяльній домівці УГКЦ наші співвітчизники аплодували митрополиту Андрею Шептицькому, блискуче розкритому у виставі «Я йду, Христе!». Цю зворушливу гру вибагливому глядачеві представив «Театр у кошику» під керівництвом режисера Ірини Волицької. Таким чином і до Баварії докотилася хвиля святкування з нагоди 150-річчя народження Андрія Шептицького.

Особливої урочистості заходу додали благословення Владики Петра Крика (варто наголосити, що Апостольська Екзархія УГКЦ фінансово долучилася до організації заходу), вітальні слова Ігора Березкіна, консула України в Мюнхені та Голови ОУОН Лесі Шрамко, яка також посприяла приїзду групи митців. Така щира увага з боку офіційних осіб завжди приємна для тих, хто викладається на сцені, адже вона викликає відчуття, що Україна – це не територія на карті, це територія в душі.

Театр від часів Езопа і Шекспіра – загадка, яка переносить глядача в іншу епоху, культуру, в чиєй емоції та глибині душі за лічені хвилини. Мінімалістичне полотно сцени, двоє акторів – як два контрастні кольори, декілька рухів і фраз – і глядач потрапляє у транс, в якому інформація сприймається не тільки очима, але й серцем. Така театральна містика присутня тоді, коли актори не грають роль, а живуть у ній. Лідія Данильчук та Володимир Губанов в годинному просторі вистави відтворили драматургію стосунків

матері Митрополита і самого Андрія в часі формування світоглядних засад, але відтворили так, щоб кожен присутній цей відтиск відчув на собі. Як мирування...

Цей акторський почерк є притаманним Творчій Майстерні Національного Центру Театрального Мистецтва ім. Леся Курбаса «Театр у кошику», що незабаром відзначить своє 20-ліття. Але творчість – це не цифри, це презавантаження кожної присутньої душі в партері, коли людина, виходячи з театральної зали, про себе говорить: «Я йду, Христе!».

Далеко не кожен середньостатистичний українець уявляє собі велич постаті Андрія Шептицького. В роки совітщини його ім'я безкарно паплюжилося з метою розірвати зв'язок між батьком нації і його дітьми, втім, фізика довколишнього світу є такою, що сяйво далеких зір іде до нас крізь тисячі років, бо зміст мають не хмари і відстань, а потужність джерела світла! Відтак творча група «Театру у кошику» ще 10 років тому взяла до сценічного опрацювання цю складну тему. І всі ці роки ви-

става «Я йду, Христе!» успішно крокувала маленькими і великими містами Європи. Театр неодноразово виступав в Німеччині і навіть отримував престижні нагороди на популярних тут фестивалях театального мистецтва, але цього разу акторів особливо вразив надзвичайно теплий прийом, бо українська громада приймала не театр, вона приймала Шептицького в інтерпретації акторів! І через талант майстрів сцени кожен присутній отримав часточку світла, яким так щедра була душа митрополита Андрія.

Вистава «Я йду, Христе!» цікава всім поколінням українців. Її сюжет, гідно, як Хрест, несуть на собі всього двоє акторів: мама і син, але інтрига не полишає глядача ні на мить, бо страшно пропустити кожне слово, адже здається, що всі слова акторів звернені до глядачів! До кожного з нас особисто! До майбутнього України!

Режисер театру п. Ірина Волицька та актори були зворушені чуйністю, яка оточувала цей маленький колектив під час перебування на німецькій землі. А люди

мистецтва – як малі діти, дуже тонко відчувають атмосферу сердечного тепла! За що вони і вдячні організаторам туру, а саме Апостольській Екзархії, Об'єднанню Українських Організацій в Німеччині, Об'єднанню Українців у Франконії, Генеральному Консульству України в Мюнхені.

Доречним доповненням цих подій стала виставка робіт Сергія Міхновського, живописця, який в техніці поп-арт подає українську

сакральну архітектуру. Взагалі образ церкви для цього митця – це як образ отчого дому, який мандрує з одного полотна на інше, переносячи фокус нашої уваги з матеріального на духовний рівень.

Відтак всі, хто долучився до цього свята українства на німецькій землі, отримали справді незабутні враження і благословення від самого Митрополита, який крізь відстань і час молиться за кожного з нас та за Україну!

Галина Осадча

— ХГ —

ФРАНКФУРТ-НА-МАЙНІ ВШАНУВАВ МИТРОПОЛИТА

В нашій парафії відзначення 150-річчя з дня народження Андрія Шептицького розпочалось із проповіді пароха. Тема була така: «Митрополит та Близький Схід». Тішимося, що протягом останніх 6-ти років стільки відомостей про цього святого мужа Церкви передає нам о. Роман Лірка. Уже стало традицією в парафії, що у листопаді ми чуємо серію тематичних проповідей (загалом було їх вже 11).

Так ми дізналися про велич Митрополита як мецената образотворчого мистецтва, освіти, медицини, опікуна сиріт, економіста, про його роль у рятуванні галицьких євреїв у часи Голокосту, а також політичну

та громадську діяльність у період з 1901 по 1944 роки.

По Службі Божій ми відспівали панахиду за Великого Андрія, а також за усіх, хто віддав життя за волю України, згадали і наших померлих.

Ювілей спільно відзна-

чали наша парафія та генеральне консульство України на чолі з п. Аллою Польовою. У церковному залі, де чисельно зібрались парафіяни, зачитувались уривки із праць Митрополита.

Продовження на 7 стор. ►

ПРО МИТРОПОЛИТА У ФРАНКФУРТІ

▼ Продовження. Початок на 6 стор.

Поряд із дорослими читцями Степаном Руджінським, Вірою Мельничук, семінаристом Назаром, генконсулом п. Польовою, консулами Валерієм Шеметою та Віталієм Ремеле читав і наймолодший учасник – Тарас Набіт (8 років).

Усі слухали слова нашого Мойсея з внутрішнім трепетом, адже вони й донині над-

звичайно актуальні. Ось деякі з його думок:

- Тільки ті народи могутні та здорові, в яких здорова християнська родина
- Християнин має любити всіх людей, але се не перешкоджає, що найпершою любов'ю має любити свою родину і свою вітчизну
- Перша річ: святим обо-

в'язком християнина є більше любити ближчих собі – своїх рідних, – ніж чужих. Однак ця близька, тепліша й більша любов не може протиставитися меншій любові – любові дальшій, загальній

- Зберігання миру братньої любові між християнами – це найважливіше, щоб не сказати одиноким, спосіб прославлення Бога
- Згадуйте у молитві й нашу Батьківщину! ...По-

моліться і за ворогів

- Дай нам мудрих провідників на церковній і народній ниві, а наді все дай нам бути правдивими Твоїми дітьми
- «Побувати» на відкритті пам'ятника митрополиту Андрею Шептицькому допомогли нам Андрій Марко та Роман Рокицький. Ми раді були бачити, що стільки людей з великим піднесенням прийшли на Святоюрську Площу. Запам'яталися слова президента Петра Порошенка: «Цю велику постать

не можна поминути мовчанкою... Найкращим пам'ятником Владиці є суверенна Україна» та слова патріарха Святослава: «Ми бачимо Мойсея українського народу, який сьогодні сходить із Святоюрської Гори, наче з українського Синаю... І через цю дорогу до свободи переведе від рабства до обітваної землі свій Божий український народ».

На завершення о. Роман зачитав молитву на прославу слуги Божого Андрея.

Для «ХГ» Микола Пруський

— ХГ —

СОРОС ПОЧИНАЄ ПЕРШИМ

Інвестиційний фонд Джорджа Сороса Ukrainian Redevelopment Fund став інвестором нового фонду Dragon Capital New Ukraine Fund, який буде надавати гроші українським компаніям на етапі зростання (т.зв. стартапам). Фонд планує інвестувати в різні сектори української економіки, забезпечуючи підприємства фінансовою та управлінською підтримкою для підвищення ефективності, модернізації технологій і забезпечення довгострокового зростання.

«Ми вважаємо, що міжнародний приватний капітал в поєднанні з сильними місцевими управлінськими навичками будуть сприяти відновленню економіки України і принесуть безсумнівну користь. Dragon Capital New Ukraine Fund має все для того, щоб стати одним з перших успішних прикладів на посткризовому ринку прямих інвестицій в Україні», – заявив Майкл Вашон, прес-секретар Soros Fund Management.

КОМЕНТАР КИРИЛА САЗОНОВА ВИДАННЮ «SITE.UA»

Перше – один з кращих фінансистів світу, інсайдер і успішний прогнозіст вирішив вкладати гроші в українські компанії. Він прогнозує зростання економіки, і він володіє чудовою якістю – не помиляється. Значить, ми все зробили правильно, ми на вірному шляху. Сорос бездоганно відчуває момент, коли ціна мінімальна і потрібно встигати вкладати перед зростанням. Сорос вміє швидко

робити гроші і він упевнений, що вартість українських активів найближчим часом піде вгору.

Друге – Сорос маркер. Для дуже багатьох західних інвесторів. Ті, хто вже не пробує його обігнати, давно навчилися заробляти на копіюванні його дій. Тобто слідом за ним в Україну підуть інші інвестори – його чуття, аналізу та інсайдам довіряють фінансисти. Гроші і грамотні інвестпроекти це саме те, що стане для України каталізатором. Те, що у нас є потенціал, після рішення Сороса – очевидно. А масове залучення інвесторів зробить зростання української економіки дійсно швидким.

Третє – Сорос дуже жорсткий прагматик у всьому, що стосується державної машини. Упевнений, що перед вкладенням грошей він зустрічався з прем'єром, президентом і, можливо, ще з кількома знаковими фігурами. І домовленості, проекти реформування і правила

гри для бізнесу були обговорені і затверджені як вірні. Досвід Грузії показує, що Сорос готовий навіть зі своїх фондів платити чиновникам і правоохоронцям пристойну зарплату. Це не благойність – інвестиційна привабливість країни з чесними і ефективними чиновниками протягом року виростає в рази. Так що це для Сороса форма інвестицій. А для нас – перехід держави в іншу лігу з точки зору взаємовідносин громадян і держави. З постсовєтського простору – у Європу.

Четверте – злорадне. Сорос дуже жорсткий гравець і відібрати в нього гроші не можна. Свої інвестиції він захищає так надійно, що бажаним обвалити українську економіку краще йти топиться прямо зараз, поки не схопився лід на водоймах. Інших сценаріїв для них не існує за визначенням.

Фактично, вклавши гроші в Україну і закликавши інших інвесторів слідувати за ним, Сорос поставив мат

Путіну. Тому що «бабло» завжди перемагає зло. І спалює труп – для надійності. Так що для України інвестиції Сороса це не просто позитивний сигнал, це резюме. Ми вже перемогли. І через певний час це стане очевидним.

ДЕЯКИЙ ЧАС ТОМУ СОРОС ПИСАВ: ЄС БУДЕ ОДНОНОГИМ БЕЗ УКРАЇНИ

В Україні відбуваються ті процеси, які можуть підживити стару Європу. Українці безперечно стануть основою для відродження нової Європи, так само як вони колись відродили Канаду. Без українців з їх цінностями Євросоюз буде стояти на одній нозі.

Нова Україна повинна бути повною протилежністю старій Україні. В старій Україні економікою керували олігархи, а державні органи експлуатували людей замість служити їм. Свободи, даровані національною незалежністю України, не гарантували дотримання основних прав людини.

Самим українцям потрібно взяти найкраще із Євросоюзу. Наприклад, якщо ми

говоримо про інтеграцію в європейські науку, освіту та виробництво – це стандарти якості. Якщо про соціальну складову – це також стандарти.

Санкції проти Росії мають доповнюватися щирим відданістю Україні з боку європейських лідерів. Санкції – це необхідне зло; необхідне, бо не можна дозволити Росії замінювати силу права правом сили; зло, тому що санкції шкодять всім – і тим, проти кого вони застосовані, і непрямо також тим, хто їх застосовує.

На жаль, народи та політичні лідери Європи зараз переймаються іншими проблемами, серед яких чільне місце посідає криза біженців та хвиля терористичних атак в Парижі. Я поділяю цю заклопотаність як людина, що твердо вірить у первинні ідеали. Мої фундації, і я особисто, займаємося допомогою біженцям так само ретельно, як ми допомагаємо Україні. Але я маю всі підстави нагадати європейській громадськості та європейським лідерам про важливість українців. Сьогодні для цього є гарний привід. Європі конче потрібний успіх, і нова Україна може стати таким успіхом. Досягненням є вже те, що Україна вижила всупереч надзвичайно несприятливим обставинам. І всі повинні усвідомити це.

Джордж Сорос, «Європейський Союз. Дезінтеграція чи відродження», подано за «Today in UA»

12 листопада за заслуги перед Україною президент Петро Порошенко нагородив Джорджа Сороса Орденом Свободи, найвищою державною нагородою України, на яку можуть розраховувати іноземні громадяни.

Для «ХГ» підготував Андрій Фещин, використано повідомлення «Укрінформу», «Site.ua» та «Today in UA»

Переглядаючи архів «Християнського Голосу», 1952 рік

МІСІЯ ОТЦЯ ДЖЕНОККИ (ч. 2)

В часі свого примусового побуту у Варшаві о. Дженоккі продовжував вивчати українську мову при допомозі о. Йосафата Жана ЧСВВ (канадійський француз) і вже з легкістю читав українські книжки нескладного змісту і стилю.

В своєму листі з дня 4 червня 1920 р. до Монс. К. Бенедетті, референта українських справ у Священній Конгрегації для Східної Церкви, великого приятеля українців, між іншим, писав: «...Монс. Ратті (Апостольський Нунцій в Польщі, пізніший Папа Пій XI – о. І. Х.) робив старання в тутешньому уряді, щоб по-приятельськи поступав з 3 українськими єпископами й щоб їх трактував на рівні з латинськими. Пілсудські, голова держави, в дійсності диктатор, старається так поступати, але (і про це не треба говорити, але треба знати) польський уряд в Галичині не виконує його заряджень... Я в постійних листовних зносинах з митрополитом Шептицьким, з о. Схрайверсом і іншими, є навіть спосіб оминати цензуру. Тепер не дозволяють мені йти до Галичини. Проти сили немає аргументу... Монс. Ратті знайде спосіб, щоб я міг дістатись до Галичини ще цього літа...».

Двадцять днів пізніше (23 червня 1920) писав цьому самому нашому приятелеві: «...Большевики наступають, зайняли Київ, знищили Житомир (куди я саме вибирався) і, вбивши багато людей, поступають вперед та грозять Польщі. За кілька днів вернеться Нунцій з Горішнього Шлезька, тоді спільно перестудіюємо ситуацію та вишлемо реляцію до Риму. Завтра приїде тут Монс. Шептицький, з яким уряд хоче помириться. Думаю, що це запізно. До побачення, Україно».

Тимчасом большевики поступали безнастанно вперед і щораз частіші та страшніші приходили вістки про їхні жорстокості, навіть над хворими по шпиталях.

В своєму листі з дня 7 липня 1920 р. до Монс. Бенедетті, о. Дженоккі писав: «Є вже тут два вагони ліків. Не тільки Україна, але і частина польської території стала добичею большевиків, що йдуть вперед, хочуть скінчити з Польщею...».

Монс. Ратті знову говорив з головою держави Пілсудським про Галичину і про мене, а також і з міністром заграничних справ Сапігою, стараючись їх переконати, щоб дозволили мені поїхати до Галичини. Вони згодились і Монс. Ратті за кілька днів написав в тій справі до Риму...

...З Галичини приходять сумні, невідрадні вістки. Правдою є, що поляки дуже зле поступають з українцями. Я вже писав останнім разом,

що центральний уряд повздержує цей напіввійськовий уряд в Галичині, що знущається понад міру і робить дуже злу прислугу Польщі. Навіть не виконується второпних заряджень Пілсудського. Чи знайдеться якийсь середник і чи допоможе опам'ятування?».

В цьому часі Рівне вже було в большевицьких руках, а кіннота вже була близько Луцька. Польща була у великій небезпеці. Газети видрукували пастирський лист польського єпископату, в якому представлена велика небезпека дальших большевицьких інвазій і знищення, яке грозить християнству і цивілізації. Лист кінчається гарячим закликом голоситись до війська. Вкінці назначено всенародні Богослужіння. Дипломатичний корпус виїхав з Варшави до Познаня.

У ВІДНІ

Отець Дженоккі в порозумінні з Апостольським Нунцієм в Польщі, Монс. Ратті, дня 7 серпня 1920 р. виїхав з Варшави до Відня. Зараз по приїзді написав до Кардинала Маріні (секретаря Священної Конгрегації для Східної Церкви) про те, що був змушений покинути Варшаву.

Дня 14 серпня большевицька кіннота вже тільки 12 миль була віддалена від польської столиці, але 17 серпня ситуація змінилась і наступив розгром большевиків.

Хоч Апостольський Візитатор України, о. Дженоккі, був далеко віддалений від місця свого призначення, то однак не переставав служити для тої справи, яку йому поручила Апостольська Столиця. А у Відні мав до цього великі можливості, тому що тут була численна українська політична еміграція й українська Дипломатична Місія. У Відні тоді перебував уряд ЗОУНР. Тому о. Дженоккі мав постійний і безпосередній контакт з представниками українського народу, а вслід за тим йшла виміна думок та студії різних українських проблем. Цим справам він посвятив всі свої сили, і про них писав він довгі звідомлення до Риму. Грішми і одягом, що їх одержував з Ватикану, спомагав він українських емігрантів, зокрема тисячі галицьких дітей, яких жорстока війна засуджувала на смерть від голоду й холоду.

Майже півторарічний побут о. Дженоккі у Відні був черговим наглядним доказом прихильності й зацікавлення з боку Апостольського Престолу справою України. Тимчасом Східну Україну окупували большевики і ані туди, ані до Галичини не можна було дістатись. «Галичина – писав о. Дженоккі – стає другим Горішнім Шлезьком і перейде ще гірші кризи. Галицька нафта не менш цінніша від шлезького заліза. Франція є за Польщею, Італія, очевидно, ні. Англія тепер ні, але як побачить,

що її інтереси можуть йти і так добре (помимо всього добре), тоді вона не буде цікавитись Галичиною. В цьому випадку побідила б знову Франція.» (В. Черезі, Отець Дженоккі, ст. 516).

МИТРОПОЛИТ У ВІДНІ

В листопаді 1920 р. в о. Дженоккі у Відні був митрополит Шептицький. Про свої вражіння, які він виніс з розмови з Митрополитом, пише в листі до Монс. Е. Бенедетті під датою 27 листопада: «...Монс. Шептицький повинен був виїхати сьогодні рано, я бачив його вчора шостий чи сьомий раз. На інтимній розмові з ним я мав змогу ясно побачити, що то за свята душа. Він не має іншого провідного мотиву, як любов Христа... У великих річах він ясно бачить добро. Він підчинений немов дитина, не обстоює надто своєї думки, терпеливий і сильний, як мученик. Старатись мати з ним довгі розмови, тоді питати про все, бо від нього можна багато навчитись». А далше в цьому самому листі пише: «Як видно зі всіх вістей, ситуація в Україні дуже погіршилась і большевики є там тепер майже самотніми панами. В цих днях перебуває в Женеві українська делегація, однак з 30 усталених точок Україна є 28. Хто знає, чи приїде черга?.. Йде старання злучити Галичину з Україною, але поляки більше держаться Львова, як Варшави».

Ситуація в Україні не поліпшувалась. З початком січня 1921 р. о. Дженоккі захворів і пролежав два тижні в ліжку. Дещо пізніше відвідав його о. Климентій Шептицький і оповідав йому про відвідини в нього большевиків (1920 рік), які казали, що стараються сповнити ту місію, якої не завершив Христос з вини священників, тому вони закликають людей вбивати всіх священників...

«...І так большевики творять рай на землі – писав о. Дженоккі 21.3.1921 р до студентів в Римі – тимчасом Росія стала пеклом. Для большевиків нічого не значить вибити тисячі й мільйони людей, щоб тільки заложити їхнє комуністичне царство та щоби знищити пам'ять минулого. Ви, молоді, побачите, яким батоном для цілої Європи буде російський большевизм – немов Аттіля, бич Божий, якщо Господь не змилює серця над християнськими краями».

Праця о. Дженоккі у Відні не зменшалась, а навпаки, збільшалась, тому що Державний Секретаріат поручив йому ще й працю над розшуками полонених, пропавших в Росії.

В тому часі польська преса повила проти о. Дженоккі правдивий наступ, стараючись зменшити значіння його місії. Отець Дженоккі в листі від 19 червня 1921 р. до княгині ді Веноза згадує про це, пишучи: «...Польська преса веде проти мене

кампанію, приписуючи мені значення, якого я не маю, представляє мене як людину, що впливає на Папу і що є небезпечною для Польщі...».

Тимчасом всі позначки вказували на те, що двері в Україну були для о. Дженоккі закриті та неможливим був навіть його в'їзд до Галичини. Тому й приходили йому гадки, чи корисним є дальший його побут у Відні. В останніх місяцях 1921 р. довідався, що має дістатися з Риму двомісячну відпустку. На початку грудня вислав до Папи нове повідомлення. Ситуація в Україні виглядала безвихідною і Рим про це був добре поінформований.

При кінці грудня 1921 р. о. Дженоккі дістав з Ватикану не відклик, але зарадження приїхати до Риму. Однак щойно 11 січня 1922 р. він мав змогу приїхати до Риму і зараз попросив про авдієнцію у Папи Бенедикта XV. Папа тоді не уділяв авдієнцій, тому що був хворий, однак зробив виїмок і прийняв його у приватній салі-студії. Розмова про різні скомпліковані справи повинна була тривати довго, але о. Дженоккі завважив, що Папа був уже дуже хворий, тому старався її скоротити. І дійсно кілька днів пізніше Папа Бенедикт XV помер, несучи з собою в могилу великий намір іменувати о. Дженоккі кардиналом.

Рік пізніше Папа Пій XI (кол. Апостольський Нунцій в Польщі, Монс. Ратті) вислав о. Дженоккі на апостольську візитацію до Галичини і про цю другу місію о. Івана Дженоккі постараємось написати вже іншим разом.

ПРОВІДАЙТЕ ОТЦЯ У РИМІ

Багато паломників, що приїжджають з цілого світу до Риму, звідуючи Вічне Місто, не залишає гарної та славної площі, званої «Піяцца Навонна», яка зберегла форму й розміри старинного стадіону Доміціана, що колись знаходився на цьому місці і міг помістити 30 тисяч глядачів. Площа має бароковий характер із-за своїх великих будов, фонтан, церков, а саме церкви св. Агнети «ін Агоне» і церкви св. Якова Еспанського, яка тепер називається церква «Ностра Сігнора дель Сакро Куоре». До цієї останньої церкви дуже часто заходять різні паломники, між ними й українські, щоб помолитись на могилі того, що його життям був Христос – за отця Дженоккі, бо його тлінні останки спочивають в одній з каплиць цієї церкви, а саме в каплиці св. Якова, там з боку при стіні видніє його погруддя з епітафієм:

Joannes Genocchi
Presbyter Ravennas
E Soc. Mission. SS. Cordis Jesu cui
vivere Christus fuit
MDCCCLX-MCMXXVI

о-др Іван Хома, Рим, 1952 р.